

pro finanční hospodářství obce, a dojde-li k úsudku, že je s tohoto stanoviska neúčelným, je oprávněn je zrušiti, aniž mu v tom mohla býti na závadu soukromá práva třetích osob usnesením takovým založená, nelze shledati, že by v daném případě, kdy žal. úřad k takovému úsudku formálně bezvadnému došel, rozhodnutím z tohoto vyvođeným bylo n e z á k o n n ě zasaženo do subjektivních práv st-lových.

Bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 3162.

Živnostenské právo. — Zdravotnictví: Kterak jest zjišťovati místní potřebu při vyřízení žádosti za povolení pobočky živnosti zubotechnické.

(Nález ze dne 23. ledna 1924 č. 1158).

V ě c: Vilém H. v Brně (adv. Dr. Frant. Cihlář z Prahy) proti ministerstvu obchodu o zřízení pobočky při živnosti zubotechnické.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Zsp v Brně nevyhověla výnosem z 19. června 1922 žádosti st-lově, aby mu povolena byla pro Z. pobočka živnosti zubotechnické, již provozuje v Brně, poněvadž místní potřeba zřízení žádaného pobočného závodu nevyžaduje, neboť v Z. provozuje se jedna zubotechnická koncese a mimo to tam vykonává jeden lékař odbornou zubolékařskou praxi. Nař. rozhodnutím min. rozhodnutí I. stolice potvrdilo v pořadu instančním z týchž důvodů.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí dovolává se důvodů uvedených v rozhodnutí zsp-é, jest tedy založeno na skutkovém předpokladu, že místní potřeba povolení žádané odbočky nevyžaduje.

K odůvodnění tohoto úsudku poukázala I. stolice zvláště k tomu, že se v Z. provozuje jedna zubotechnická koncese a mimo to tam vykonává jeden lékař odbornou zubolékařskou praxi.

Jestliže stížnost naproti tomu uvádí, že Z. má 6000 obyvatel a že jest to místo průmyslové, jest k tomu podotknouti, že tyto okolnosti sluší pokládati za úředně známé a jest tedy míti za to, že úřad posuzuje místní potřebu, k nim jako především pro otázku místní potřeby závažným přihlédl.

Okolnost stížností zdůrazňovaná, že v Z. není usazen žádný odborný zubní lékař, nevyvrací o sobě správnost úsudku úřadu o místní potřebě, neboť úřad mohl, uvažuje o místní potřebě živnosti zubotechnické, právem míti zřetel také k tomu, že zubolékařskou praxi tam provozuje lékař, třeba nebyl zubním specialistou.

Bez významu jest také prohlášení firmy B., st-lem již v řízení správním předložené, že zaměstnanci její jsou nuceni dojížděti do odlehlých míst, poněvadž není v Z. zubního atelieru, neboť toto prohlášení vztahuje se zjevně na dobu, než udělena byla zubotechnická koncese Č-ovi resp. než začal ji provozovati. K tvrzení stížnosti, že Č. živ-

nost v Z. neprovozuje, nss zřetel míti nemohl, ježto tvrzení takové st-l v řízení správním neuplatnil (§ 6 zák. o ss).

St-l však již ve svém odvolání vytkl, že ani v okolí Z. není zubního odborníka. I tato okolnost, je-li ve shodě se skutečností, mohla by ovšem za určitých předpokladů býti závažnou pro posuzování místní potřeby v Z., zejména kdyby se zjistilo, že obyvatelstvo okolí Z. ať již v důsledku místních poměrů nebo ze zvyku obrací se, potřebuje-li výkonů náležejících do oboru zubotechnického, do Z.

Ani ze spisů správních, ani ze znění nař. rozhodnutí není však patrné, že úřady okolnost tuto zjišťovaly, žal. úřad pak ve svém rozhodnutí se oním tvrzením st-lovým vůbec nezabýval. V tom shledal nss podstatnou vadu řízení a zrušil nař. rozhodnutí podle § 6 zák. o ss.

Č. 3163.

Pozemková reforma. — Policejní právo trestní:
* Uznal-li úřad oba nerozvedené manžele jako spoluvlastníky zabraného majetku vinnými přestupkem nešetření soupisové povinnosti, neodporuje výrok jeho zákona.

(Nález ze dne 24. ledna 1924 č. 22.666/23).

V ě c: Dr. Vojtěch a Etelka T. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti županu býv. Novohradské župy stran trestního nálezu pro promeškání soupisové povinnosti.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: K návrhu stpú-u v Praze z 20. května 1921 zavedl hlavní sluzný okresu lučeneckého jako policejní trestní soudce proti st-lům jako majitelům pozemkového majetku ve výměře přes 1200 kat. j. trestní řízení pro přestupek § 9 nař. č. 61/20 spáchaný nesplněním soupisové povinnosti a zprostil je obžaloby rozsudkem z 23. června 1921, vycházející z předpokladu, že jim stpú-em byla ke splnění povinnosti té dána lhůta, která v době vynesení rozsudku ještě neuplynula.

K odvolání stpú-u změnil župan novohradské župy rozsudkem z 29. července 1922 výrok I. instance, uznal oba žal. vinnými zmíněným přestupkem a odsoudil je k peněžité pokutě každého 6000 K, pro případ nedobytnosti k trestu uzamčení na 75 dnů.

Stížnost do výroku toho podanou uznal nss bezdůvodnou, uváživ:

St-lé brání se pouze jedinou námitkou, že byli odsouzeni oba a to každý z nich samostatným trestem, což prý odporuje § 2 zák. č. 215/19, který, jak dovozují, jest základem pro provedení celé pozemkové reformy a pro všechny otázky s ní související, tedy též pro otázku soupisové povinnosti, a lze prý tedy užití nař. č. 61/20 jen potud, pokud odpovídá zásadě vyslovené v cit. § 2.

St-lé však přehlízejí, že cit. zák. č. 215/19 ve znění doplněném zákonem z 11. července 1919 č. 387 Sb. má stran soupisové povinnosti zvláštní ustanovení ve 2. odst. § 16, dle něhož může býti za účelem vyšetření zabraného majetku uložena majitelům povinnost ohlašovací, aniž rozeznává, zda majetek je ve výhradním vlastnictví jedné